

Hồi 115

Tội Lỗi Tày Trời

Một nữ ni trẻ tuổi vừa xuất hiện tại sân viện.

Trần Gia Lân đã nhận ra đối phương chính là môn đồ của Quái Ni Tuyết Thế am trên núi Cửu Lĩnh sơn chứ không ai xa lạ cả, tại sao cô ta lại xuất hiện tại đây ư?

Phù Thiệu Nhật xúc động kêu lên một tiếng:

- Sư muội!

Quản gia họ Khâu cũng theo sau lên tiếng thưa rằng:

- Tiểu thư mới về đấy ư?

Lão nhân râu dài cứ run lấy bầy, trợn to hai mắt, một hồi thật lâu mới nói:

- Cha chả! Nha đầu bất hiếu này, có phải các người đã ước hẹn sẵn chăng?

Trần Gia Lân và Ngô Hoàng Văn đưa mắt nhìn nhau, nhất thời chẳng biết việc gì đã xảy ra hết, chẳng lẽ vào lộn môn hội chăng? Hay là nữ ni trẻ tuổi này là tỷ tỷ của Lương Tiểu Ngọc? Thế nhưng rõ ràng là Phù Thiệu Nhật vừa gọi cô ta là sư muội...

Nữ ni trẻ tuổi đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, sau đó chấp tay cúi đầu nói:

- Nữ ni đã quy y ngã Phật, trần tục đã dứt, phen này trở về nhà là để liễu kết nhân quả.

Lão nhân râu dài dậm chân lia lịa nói:

- Người... nha đầu bất hiếu... muốn chọc cho ta chết sớm thì phải.

Trên mặt nữ ni trẻ tuổi chẳng có một chút tình cảm gì hết, bình tĩnh đến lạnh lùng hết sức, nói giọng u oán:

- Thưa cha, pháp danh con là Liễu Trần, đêm nay là lần cuối cùng gọi cha như thế...

Lão nhân râu dài găm rống nói:

- Nha đầu, người thề chết không hối đầu chăng?

Liều Trần chấp tay nói:

- A Di Đà Phật, tội thay, con đã quy y ngã Phật, há được hồi đầu ư? Xin cha tha thứ lỗi bất hiếu của con, xin hỏi mẹ con có khỏe chăng?

Lão nhân râu dài nghiêng răng nói:

- Mẹ con ngã bệnh nằm trên giường, lỗi đều do con gây nên cả.

Trần Gia Lân không cầm lòng được lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi tiểu sư thái có quan hệ thế nào với Lương Tiểu Ngọc cô nương vậy?

Liều Trần quay sang hướng Trần Gia Lân đáp:

- Bần ni tục gia họ Từ!

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, làm ồn cả nửa ngày trời, té ra đã tìm lầm nhà. Quả thực buồn cười hết sức, nếu như lúc vào cửa hỏi họ người ta trước thì không đến nỗi xảy ra sự đại hiểu lầm như vậy, may mà nữ ni này kịp thời về tới, bằng không hậu quả khó có thể lường được.

Ngô Hoàng Văn quay sang hướng lão nhân râu dài, chấp tay vái chào nói:

- Thưa lão tiền bối, đây là một hiểu lầm lớn, chính văn bối đã sai sót, chưa thỉnh giáo tôn tính...

Lão nhân râu dài nói:

- Hiểu lầm thế nào?

Trần Gia Lân tiếp lời nói:

- Chúng tôi định tìm Lương phủ, không ngờ...

Lão nhân râu dài thở phào một cái, nói:

- Sao các ngươi không nói sớm, Lương phủ ở cách đây chừng nửa dặm đường.

Phù Thiệu Nhật tra kiếm vào bao, đi tới bên Liều Trần, mỉm cười nói:

- Sư muội, nhà Phật cũng rất chú trọng lý đạo, phụ mẫu tại đường đã có tuổi, sư muội...

Liều Trần quay sang hướng Phù Thiệu Nhật, gương mặt vẫn lãnh như tiền, hai đạo nhãn quang tia ra như hai mũi dao sắc bén.

Phù Thiệu Nhật bất giác lùi ra sau một bước, nói giọng chẳng mấy tự nhiên:

- Sư muội, ta đã nói sai điều gì ư?

Liễu Trần nói giọng lạnh như tiền:

- Phù Thiệu Nhật, phụ mẫu ta nuôi người từ nhỏ đến lớn, hơn nữa lại xem người như là con đẻ, thế nhưng người lại có lòng dạ lang sói...

Phù Thiệu Nhật mặt mày đại biến sắc, gã không còn cười được nữa.

Liễu Trần nói tiếp:

- Phen này vì người mà ta mới trở về nhà đây!

Lão nhân râu dài trông thấy tình hình khác lạ, la lớn tiếng nói:

- Huệ Mỹ, có việc gì chẳng?

Té ra thiếu ni này là tục gia tên là Từ Huệ Mỹ.

Liễu Trần quay đầu nhìn phụ thân một cái, nói:

- Thưa cha, cha chớ can thiệp vào đây, đây là nhân quả, lát nữa cha sẽ thấy sáng tỏ hết!

Dứt lời, cô ta lại quay sang hướng Phù Thiệu Nhật nói tiếp:

- Sở dĩ con người được xem là vạn vật chi linh là vì có nhân tính, thế nhưng người chẳng có nhân tính chút nào...

Phù Thiệu Nhật hốt hải nói:

- Sư muội, người nói thế có nghĩa là sao?

Liễu Trần nghiêng răng nói:

- Rõ ràng người đã biết Ngô thiếu chủ này tìm lầm môn hộ, thế mà người không nói, ngược lại còn giấu giếm cha ta, định giết người đổ máu, tạm thời chớ nói vấn đề này đã, ta hỏi người, Can Phụng Minh chết bằng cách nào vậy?

Phù Thiệu Nhật lại lùi ra sau một bước, ấp úng nói:

- Sư muội, người... đã biết rồi còn hỏi lại làm gì nữa? Hai ta đã đính hôn, thế nhưng người lại say mê y, cuối cùng người phát hiện y có hành vi bỉ ổi kết bạn với người khác, cho nên... người nổi giận đã giết chết y, chẳng lẽ... ta có lỗi chẳng?

Liễu Trần kêu hừ một tiếng, nói:

- Ta rất bội phục mưu trí của người, đồng thời cũng bội phục cả thủ đoạn của người nữa!

Phù Thiệu Nhật nói:

- Sư muội, ngươi nói gì mà ta chẳng hiểu chút nào cả?

Lão nhân râu dài cau mày nói:

- Huệ Mỹ, đây là việc nhà, bây giờ đang có người xa lại ở đây...

Người xa lạ mà lão nhân đang nói đương nhiên là Trần Gia Lâm và Ngô Hoàng Văn.

Liều Trần quay sang nói với hai người:

- Hai vị chờ đi vội, bản ni còn việc muốn nói với hai vị.

Dứt lời, chỉ tay vào mặt Phù Thiệu Nhật, căm phẫn nói:

- Đến nước này mà ngươi còn chối cãi nữa ư? Đúng thế, chính ta đã giết chết người nhưng y lại chết trong âm mưu độc kế của ngươi. Nếu như ta chẳng gặp lại cô gái ấy, ta ắt mang tội suốt đời, kẻ chết cũng mãi mãi chẳng nhắm mắt...

Cô ta nói tới đây, hai mắt óng ánh ngập lệ, toàn thân cứ run lẩy bẩy không dừng.

Phù Thiệu Nhật nói giọng run rung:

- Sư muội, ngươi đang nói gì thế?

Liều Trần gầm hét nói:

- Chớ gọi ta là sư muội, ngươi không xứng đáng chút nào. Nay Phù Thiệu Nhật, ngươi đã câu kết với nữ nhân hạ tiện của Hoa Nguyệt Biệt Trang gài bẫy dụ ta... giết chết chàng, ngươi...

Nói tới đây, cuối cùng không cầm lòng được nước mắt đã nhỏ ròn ròn xuống.

Mặt mày Phù Thiệu Nhật tái mét, xúc động nói:

- Sư muội, chính ngươi đã mục kích Cam Phụng Minh đang làm trò bẩn thỉu với nữ nhân ấy trong một ngôi miếu hoang, và ngươi đã giết chết y, tại sao lại bảo rằng ta gài bẫy, thế là ngươi hàm oan cho ta rồi...

Liều Trần nói:

- Ngươi dám tuyên thệ chẳng?

Phù Thiệu Nhật nghiêm sắc mặt lại, la lớn tiếng nói:

- Có trời đất làm chứng đây, Phù Thiệu Nhật này có làm việc gì trái với lương tâm, sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Liễu Trần ngược đầu nhìn lên trời đêm, nói:

- Nay Phù Thiệu Nhật, ngươi đánh lừa người ta được chứ không thể dối trời đất, lời tuyên thệ của ngươi sẽ ứng nghiệm ngay bây giờ.

Phù Thiệu Nhật liền nói giọng hốt hải:

- Sư muội, ngươi không đành lòng đánh mất người yêu, muốn giết ta trút hận đó ư? Chớ đừng có làm gì, sư phụ sư mẫu đãi ta như con đẻ, ơn nặng như núi Thái Sơn, dù có tan xương nát thịt cũng khó đền đáp, ngươi cứ hạ thủ đi!

Mặt mày Liễu Trần co rút lia lịa, nghiến răng nói:

- Phù Thiệu Nhật, thủ đoạn ngươi cay độc và bỉ ổi hết sức, lúc ta giết Cam Phụng Minh, chàng không phản kháng và cũng không mở miệng nói gì hết, ta lại tưởng nội tâm chàng... đang hối hận, té ra lúc chàng bị giết đã trúng được, miệng chẳng nói được, tay chân không thể cử động. Ta... sơ ý quá thê, chẳng để ý đến nhãn thần chàng, làm sao chàng... đầu nhắm mắt đây, ta... ta giết chết ý trung nhân, ta...

Cô ta nói đến đây, nước mắt chảy ròng ròng xuống lần nữa.

Mặt mày Phù Thiệu Nhật tái mét, không còn chút sắc máu, nhưng gã vẫn còn tranh biện nói:

- Sư muội, làm gì có chuyện đó, ngươi...

Lão nhân râu dài giận dữ gầm hét nói:

- Tiểu tử, ngươi dám làm chuyện tà trời này ư?

Kêu bạch một cái Phù Thiệu Nhật phi phục quỳ dưới đất, nói giọng xúc động:

- Ân nghĩa sư phụ sư mẫu đãi con như trời biển, làm gì đồ đệ dám gây nên sự kiện trời người không thể dung thứ như thế, sư muội không thích đồ nhi, đồ nhi chẳng dám miễn cưỡng, hôn sự này... vốn là do sư phụ lão nhân gia người tác thành...

Lão nhân râu dài nói:

- Ngươi hãy khai sự thật, bằng không gia pháp chẳng dung thứ đâu?

Phù Thiệu Nhật khấu đầu chấm đất nói:

- Đồ đệ nói sự thật, đồng thời đã tuyên thệ chẳng lẽ...

Liễu Trần cười như điên như cuồng một tiếng, quay ra cửa viện la lớn tiếng nói:

- Xin mời nữ thí chủ hiện thân!

Tức thì có một thiếu nữ diễm lệ xuất hiện ngay.

Trần Gia Lân thoát vừa trông thấy thiếu nữ này bất giác giật nảy người lên, thiếu nữ này chính là Nghinh Xuân đã ngồi ăn uống cùng bàn với Ngũ Thiếu Đông tại Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây hai năm về trước. Trông tình hình lời nói của Liễu Trần chẳng sai chút nào rồi.

Liễu Trần chỉ tay vào người Nghinh Xuân nói:

- Đây là nhân chứng, chính người đã mua chuộc nữ nhân này và cộng mưu với người hãm hại ta.

Phù Thiệu Nhật đứng dậy, lùi ra sau hai bước gào thét nói:

- Ta... không quen biết y. Sư muội, người xuất gia, đứng ra không nên sử dụng thủ đoạn này, nếu người đau lòng vì mất người yêu cứ việc ra tay giết ta đi. Người bảo rằng ta cộng mưu với y, sao chẳng bảo rằng người đang cộng mưu với y?

Câu nói này lợi hại gớm, khiến mọi người không thể phán đoán thị phụ là thế nào cả, vì điều này cũng rất có thể xảy ra thôi.

Hai mắt Liễu Trần tia ra hai luồng sát khí, giận dữ nói:

- Người chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, Nghinh Xuân thí chủ, xin đưa tang vật đi!

Nghinh Xuân lập tức đưa tay vào túi áo lấy một món đồ ra, đặt vào lòng bàn tay, té ra là một con sư tử ngọc thạch, thoáng nhìn qua cũng biết đây là một báu vật quý giá.

Phù Thiệu Nhật thoáng trông thấy con sư tử ngọc thạch này, mặt mày đại biến sắc, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Mặt mày lão nhân râu dài co rút lia lịa, trợn ngược hai mắt, gầm hét nói:

- Súc sinh, không ngờ người... đã gây nên việc tổn thương thiên lý như thế thật, lúc ta nhận người thì sư tử ngọc thạch này ở trong mình người. Những năm gần đây ta luôn luôn thám thính chủ nhân chiếc sư tử ngọc thạch này để chứng minh thân thế người, món đồ này quý báu hơn cả sinh mạng như thế, mà người dám dùng làm vật hối lộ để hủy sư muội đã sống từ nhỏ đến lớn với người, vậy thì người... đâu phải là con người!

Lão nói tới đây, toàn thân cứ run lấy bấy không dừng.

Liễu Trần nghiêng răng nói:

- Ta không giết người thì làm sao an ủi được kẻ chết nơi chín suối đây.

Phù Thiệu Nhật cúi đầu, mặt mày ủ rũ nói:

- Thừa sự phụ, đồ nhi nhất thời mất khôn nhất thời đã gây nên tội lỗi... tự biết mình có chết trăm lần cũng không sao đền tội được...

Nói xong, gã lại quỳ xuống khấu đầu chấm đất, cất giọng bi ai nói tiếp:

- Đồ nhi thân thọ ân nghĩa dưỡng dục của sự phụ sự mẫu, kiếp này không thể báo đáp được, chỉ mong kiếp sau đền đáp vậy... bây giờ đồ nhi có một thỉnh cầu, mong sự phụ thương tình ban cho...

Mặt mày lão nhân râu dài tái mét, nhưng hai mắt óng ánh ngập lệ. Một người mà lão đã nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn bỗng nhiên biến thành tình huống này chẳng bảo lão không đau lòng sao được, thế rồi lão khẽ gật đầu nói:

- Điều yêu cầu gì người cứ nói ra đi?

Phù Thiệu Nhật vừa khóc vừa nói:

- Cho phép đồ nhi được khấu biệt với sự mẫu, sau đó... chịu gia pháp xử quyết.

Người sắp chết bao giờ cũng thốt những lời nói hiển lạnh, trong lý đối diện với tử vong, hình như gã đã phát hiện thiên lương, mặc dù hành vi gã khiến người cảm phẫn, nhưng câu nói này khiến người cảm thấy thương hại.

Lão nhân râu dài thở dài một tiếng rất náo nùng, nói:

- Được! Ta chấp nhận điều thỉnh cầu của người, người cứ vào nội trại đi!

Phù Thiệu Nhật lạy ba lạy nữa, sau đó mới đứng dậy, vẫn cúi đầu không dám nhìn ai hết.

Thình lình ngay lúc này...

Một phu nhân khoảng năm mươi tuổi mặt mày xanh mét, được một a hoàn đứng đỡ một bên xuất hiện tại cửa sảnh đường.

Liễu Trần kêu to một tiếng:

- Mẹ!

Nước mắt theo đó chảy ròng ròng xuống.

Mặc dù cô ta đã xuất gia, nhưng vẫn là con người như mọi người, không thể tuyệt thân tình.

Phụ thân nói giọng run run:

- À! Gia môn bất hạnh!

Phù Thiệu Nhật chạy lên hành lang, phủ phục quỳ dưới đất, dùng hai đầu gối lết tới hướng sư mẫu già, quỳ bệt dưới chân bà ta nói giọng bi ai:

- Thừa sư mẫu, đồ nhi mất khôn đã gây nên sự việc trời người đều căm phẫn, đồ nhi không dám xin tha tội, chỉ cầu mong sư mẫu phúc thọ an khang, còn thâm ân dưỡng dục đành để kiếp sau mới báo đáp vậy.

Phụ thân ngược đầu nhìn đêm không, hai bên khóe mắt nhỏ xuống hai hàng ngấn lệ.

A!

Tiếp theo tiếng kêu thất thanh, nha hoàn nọ té văng ra ngoài, tay phải phụ nhân bị văng ngược ra sau, và một thanh trường kiếm đã kề ngay cổ họng bà ta.

Phù Thiệu Nhật chơi đòn này rất đột ngột, không một ai ngờ rằng gã lại xuất thủ như thế.

Lão nhân râu dài gằm hét một tiếng:

- Súc sinh! Ngươi dám ư?

Liễu Trần phi thân nhảy vọt lên bậc thềm.

Phù Thiệu Nhật điên cuồng gằm hét nói:

- Không được đến gần đây, bằng không là phải đổ máu đấy!

Máu nóng trong người Trần Gia Lân và Ngô Hoằng Văn sôi lên sùng sục.

Liễu Trần gằm hét nói:

- Nay Phù Thiệu Nhật, nếu ngươi dám đả thương mẹ ta, ta sẽ băm xác ngươi thành muôn mảnh vụn.

Đúng ra một đệ tử phật môn không thể thốt ra lời nói như vậy, nhưng quả thật cô ta đã sợ quỳnh lên, nên mới buông lời hăm dọa như vậy.

Phù Thiệu Nhật nói giọng lạnh lùng:

- Sư muội, cực chẳng đã ta mới hành động như thế!

Liễu Trần nghiêng răng la hét nói:

- Buông mẹ ta ra nào!

Mặt mày của Phù Thiệu Nhật hoàn toàn lộ ra hết, trên vẻ mặt gã không còn thần sắc đáng thương hại như lúc nãy nữa, gã nói giọng nham hiểm:

- Không ai được động thủ hết, ta cần sư mẫu đưa ta ra khỏi trang viện!

Lão nhân râu dài giận đến đổi cử dậm chân lia lịa, nói chẳng nên lời nào cả.

Ngô Hoàng Văn quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Huynh đài, chúng ta không nên nhúng tay can thiệp vào chuyện nhà của người ta, hai ta rời khỏi ngay?

Dứt lời nháy mắt với Trần Gia Lân một cái.

Phù Thiệu Nhật la lớn tiếng nói:

- Bây giờ không bất cứ một ai được rời khỏi hiện trường hết!

Phụ nhân nghiêng răng, nói giọng run run:

- Không ngờ ta cực khổ bấy lâu đã nuôi nên một con chó sói, này Thiệu Nhật, lẽ trời không dung thứ người đâu!

Phù Thiệu Nhật nói:

- Sư mẫu, con bị buộc phải hành động như thế, tạm thời làm khổ thân lão nhân gia người, nếu sư phụ và mọi người không cản trở đồ nhi ra trang, đồ nhi quyết không dám vô lễ với lão nhân gia người, đồ nhi chỉ cần an toàn rời khỏi nơi đây thôi.

Liều Trần giận dữ gầm hét nói:

- Phù Thiệu Nhật, mặc dù thiên hạ rộng lớn, nhưng không còn nơi chốn cho người dung thân nữa, bằng không là trời xanh chẳng có mắt.

Phù Thiệu Nhật lạnh lùng kêu hừ một tiếng, nói:

- Sư mẫu, chúng ta đi ngay!

Nói xong, vừa đỡ vừa lôi kéo bà ta xuống chạy ra hướng cửa viện, gã vừa đi vừa nói tiếp:

- Nếu muốn sư mẫu bình an vô sự, các vị hãy đứng yên tại chỗ không nên vọng động thì hay hơn.

Tất cả mọi người chỉ biết phùng mang trợn mắt, không ai dám động đậy gì cả, cứ trừng mắt nhìn Phù Thiệu Nhật kèm chặt sư mẫu gã ung dung ra trang.

Trần Gia Lân nghiêng đầu nhìn Ngô Hoàng Văn ra hiệu, sau đó cả hai người cùng song song vượt tường đuổi theo. Những người còn lại cũng lần lượt xuất động hết.

Sau khi ra khỏi trang, Phù Thiệu Nhật ngoái cổ nhìn ra sau trong giây lát, tiện tay điểm vào huyết đạo sư mẫu gã, sau đó kẹp bà ta vào nách, phi thân chạy như gió, chỉ trong chốc lát chạy tới cánh rừng rậm, không thấy ai rượt theo hết, lập tức đặt sư mẫu gã xuống, lao vào rừng nhanh như cắt.

Thình lình ngay lúc này...

Có một đạo kinh phong mạnh như vũ bão ập tới làm cho gã bị dội ngược văng ra bìa rừng trở lại, vì trong rừng rậm rạp hơn nửa trời tối đen như mực nên gã chẳng trông thấy gì hết, tức thì hồn phi phách tán, ngoái cổ nhìn ra sau, thấy vài bóng người thấp thoáng đuổi về hướng bên đây, gã lập tức quay người từ một hướng khác lao vào rừng tiếp.

Kêu ùng một tiếng!

Phù Thiệu Nhật lại bị đánh văng ra một lần nữa, gã thoát trông thấy tình hình bất ổn, lập tức phi thân vào hướng sư mẫu gã, gã chuẩn bị bắt bà ta lần nữa để làm con tin bảo đảm đào tẩu, nhưng khi gã vừa thoát giơ tay cúi người, bỗng có một thanh trường kiếm đen thui nghiêng nghiêng đâm vào mặt gã.

A!

Tiếp theo tiếng kêu thất thanh, Phù Thiệu Nhật nhảy lùi ra sau vài thước, bàn tay vừa sờ vào cán kiếm, thì thanh kiếm của đối phương đã điểm vào giữa ngực gã.

Chỉ trong bỗng chốc này, toàn thân gã mềm nhũn, sợ đến hồn phi phách tán, một văn sĩ mặc áo gấm mặt mày lạnh như tiền xuất hiện trước mặt gã. Hắn chính là Lãnh Diện Quái Khách hóa thân của Trần Gia Lân chứ không còn ai nữa, hắn đã từ hướng bên trái chạy vào rừng ẩn núp chờ đợi tại đây.

Phù Thiệu Nhật hốt hải nói:

- Bằng hữu, chúng ta xưa kia không thù, gần đây không oán, ngươi hà tất...

Trần Gia Lân lạnh lùng nói;

- Đành rằng ngươi nói chẳng sai chút nào, thế nhưng hành vi của ngươi đáng chết một trăm lần.

Trong lúc đối đáp, phụ tử Liễu Trần, quân gia họ Khâu đã lần lượt đuổi tới, hiện trường Ngô Hoảng Văn cũng từ trong rừng hiện thân ra luôn.

Họ đã vây Phù Thiệu Nhật vào vòng trong.

Lão nhân râu dài găm thét nói:

- Súc sinh, lưới trời tuy thừa nhưng người chẳng chạy đâu cho khỏi.

Liễu Trần giải huyết đạo cho mẫu thân xong, sau đó mới tiến tới trước, phùng mang trợn mắt hét nói:

- Phù Thiệu Nhật, người chớ quên lời thề lúc nãy của người.

Trần Gia Lân thu kiếm lùi ra sau hai thước, đương nhiên hắn không thể xử quyết sự việc này rồi.

Phù Thiệu Nhật biết rằng dù có chấp thêm hai cánh cũng không thể bay đi đâu được nữa, đánh bạch một cái, quỳ bệt dưới đất gào lên, nói:

- Sư phụ, sư mẫu, đồ nhi đã biết lỗi rồi!

Dứt lời, toàn thân run lên một cái, máu tươi từ trong mũi ộc ra, gã đã tự đoạn tâm mạch kết liễu cuộc đời tội lỗi.

Liễu Trần cất tiếng niệm một câu phật hiệu, đưa mắt chăm chăm nhìn đăm không, chẳng nói gì hết.

Lão nhân râu dài không cầm lòng được, nước mắt đã nhỏ ròng rọc xuống, dù gì Phù Thiệu Nhật cũng là đứa con mà lão đã nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn, bảo lão không xúc động sao được.

Những vì sao óng ánh chiếu sáng trên bầu trời, cơn gió đêm rít từng hồi lướt qua hoang dã, huyết kích đã hạ màn.

Trần Gia Lân quay sang hướng lão nhân râu dài chấp tay nói:

- Tại hạ có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh của lão tiền bối chăng?

Lão nhân râu dài thở dài một tiếng, nói:

- Môn hộ bất hạnh, chỉ tổ làm trò cười cho võ lâm, lão phu không đề cập danh hiệu từ lâu, xin thiếu hiệp thông cảm.

Trần Gia Lân ngượng ngùng nói:

- Vậy thì văn bối không dám miễn cưỡng!

Dứt lời quay sang nói với thiếu ni Liễu Trần:

- Lúc nãy ở trong quý phủ, tiểu sư thái có tiếng bảo rằng có điều chỉ giáo...

Liễu Trần chớp nháy đôi mắt sang như sao băng một cái, nói:

- Thí chủ có quen biết Ngư Lang Trần Gia Lân chăng?

Trần Gia Lân động lòng nói:

- Đúng thế, tại hạ quen với Trần Gia Lân, tiểu sư thái có điều chi chỉ giáo chăng?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>